

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/497/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314220359
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2314220359.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačēja a sudcov JUDr. Kataríny Slováčkovej a JUDr. Daniela Ilavského v právnej veci žalobkyne: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, proti žalovanej: U. R., nar. XX. H. XXXX, bytom O. XXX/XXX, R., za účasti niekdajšieho vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA, IČO: 42 326 923, zast. advokátom: JUDr. Peter Masarovič, Košice, Park Angelinum 2, o 507,40 eur a príslušenstvo, o odvolaní niekdajšieho vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Galanta zo 16. apríla 2015 č. k. 15C/356/2014-59 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd návrh niekdajšieho vedľajšieho účastníka na prerušenie konania a predloženie predbežných otázok Súdnemu dvoru Európskej únie z a m i e t a .

II. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti trov konania niekdajšieho vedľajšieho účastníka p o t v r d z u j e .

III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Uznesením napadnutým odvolaním súd prvej inštancie zastavil konanie; žalovaným 1/ (pozn. v priebehu konania X. H. XXXX zomr. Y. R., ktorý týmto stratil spôsobilosť byť účastníkom konania, preto bude potrebné aj uvedené rozhodnutie doručiť jeho právnym nástupcom a 2/ žalovanej U. R., ako aj niekdajšiemu vedľajšiemu účastníkovi (pozn.: uvedený procesný inštitút zanikol od 1. júla 2016, t. j. od účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej len C.s.p.), náhradu trov konania nepriznal a vrátil žalobkyni súdny poplatok vo výške 23,30 eur prostredníctvom prevádzkovateľa centrálného systému evidencie poplatkov (Slovenskej pošty, a.s.) po právoplatnosti uznesenia. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 96 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. účinného do 1. júla 2016), § 11 ods. 3 ZoSP (zákona č. 71/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), § 146 ods. 2 O.s.p., keď vecne svoje rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil tým, že žalobkyňa vzala bez odôvodnenia späť návrh v celom rozsahu, čím z procesného hľadiska zavinila zastavenie konania a žalovaným by tak mala nahradiť trovy konania. Keďže žalovaným preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli a ani im z obsahu spisu žiadne trovy nevyplývajú, náhrada trov im nebola priznaná. Vedľajší účastník si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby a to príprava a prevzatie zastúpenia (§ 13a ods. 1 písm. a/ vyhlášky) a podanie vyjadrenia na súd (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky) spolu s režijným paušálom vo výške 86,56 eur. Súd prvej inštancie odôvodnil nepriznanie trov tým, keď vychádzal zo zásady účelnosti trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva, pričom dospel k záveru, že trovy vynaložené vedľajším účastníkom, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia, nie je možné považovať za účelne vynaložené. Žalobkyňa vzala návrh na začatie konania späť 4.2.2015, teda potom, čo do konania vstúpil vedľajší účastník na strane žalovaných 1/ a 2/, ktorý vo vyjadrení k návrhu zo dňa 17.1.2015

vzniesol námietku premlčania. Krajský súd Trnava v uznesení sp. zn. 23Co/223/2013 zo dňa 7.7.2014 v obdobnej veci poukázal na stanovisko občianskoprávneho grémia Krajského súdu v Trnave č. 3/2014 zo 4.2.2014, v zmysle ktorého vedľajší účastník nemôže sám účinne vzniesť námietku premlčania. Pri vyriešení tejto otázky vychádzalo grémium z § 100 O.z., v zmysle ktorého námietku premlčania môže vzniesť len dlžník. V zmysle § 93 ods. 4 druhá veta O.s.p. však vedľajší účastník koná len sám za seba. A contrario teda nemôže konať za účastníka, na strane ktorého stojí. Hlavný účastník má všetky práva a povinnosti, preto by mal konať sám za seba a vo svoj prospech. Ak by bol prijatý záver, že vedľajší účastník môže uplatniť námietku premlčania za hlavného účastníka, znamenalo by to prevahu procesného práva proti právu hmotnému. Námietka premlčania zo strany vedľajšieho účastníka nebola účinná a nemohla viesť k účinnému bráneniu práva. V tejto súvislosti súd dopĺňa, že v dôsledku zmeny právnej úpravy, v zmysle § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. súd pri spotrebiteľských zmluvách prihlíada na premlčanie ex offa bez ohľadu na námietku či vyjadrenie účastníka. Konanie vedľajšieho účastníka neprispelo k zastaveniu konania, nebolo účelným bránením práva žalovaných 1/ a 2/ a trovy, ktoré mu v tejto súvislosti vznikli, neboli vynaložené účelne a preto žalobkyni nevznikla povinnosť podľa § 146 ods. 2 O.s.p. nahradiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi. Vedľajší účastník rovnakým spôsobom vstupuje do množstva ďalších konaní, ku ktorým zasiela takmer totožné vyjadrenia a to bez ohľadu na vôľu účastníka, na strane ktorého má vystupovať a bez hlbšieho oboznámenia sa s predmetom konania, preto vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie vedľajší účastník a to len v časti trov konania týkajúcich sa jeho osoby s návrhom na zmenu uznesenia v príslušnej časti priznaním mu trov konania v ním požadovanej výške. Dôvodil predovšetkým nesprávnym právnym posúdením veci, keď dôvodom späťvzatia žaloby žalobkyňou aj v tomto prípade bolo uplatnenie námietky premlčania vedľajším účastníkom spolu s vedomosťou, že dlh žalovaných bol v čase podania žaloby premlčaný. Zastavenie konania zavinila žalobkyňa späťvzatím žaloby, pričom sa tak nestalo pre správanie žalovaných aj preto malo byť o trovách konania rozhodnuté podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p.. Žalobkyňa po pristúpení vedľajšieho účastníka a vznesení námietky premlčania jeho právnym zástupcom bola nútená bez ďalšieho vziať žalobu späť, čo znamená, že žalovaní boli v konaní úspešní vďaka úkonu vedľajšieho účastníka, za ktorý vedľajšiemu účastníkovi nebola napadnutým uznesením priznaná náhrada trov konania. Vedľajší účastník poukázal aj na viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky a rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej aj „SD EÚ“) vo veci C-279/09, z ktorého vyplýva, že aj združenie na ochranu spotrebiteľa má v konaní právo na advokáta ako aj na náhradu trov konania. V prípade ak by sa odvolací súd nestotožnil s jeho právnou argumentáciou, navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. pred vydaním rozhodnutia prerušil konanie a požiadal SD EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke týkajúcej sa trov vedľajšieho účastníka v spotrebiteľských vzťahoch (ktorú otázku však nekonkretizoval).

3. K odvolaniu odvolateľa sa žalobkyňa ani žalovaná nevyjadřili.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku - ďalej len C.s.p. zák. č. 160/2015 Z.z.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 v čase podania účinného O.s.p., aktuálne § 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou resp. účastníkom (vedľajším) konania, ktorý mal v čase podania odvolania oprávnenie na jeho podanie, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 O.s.p., akt. § 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 201 a 202 O.s.p., akt. § 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p., akt. § 127 a § 365 C.s.p.) a že odvolateľ preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 212 ods. 1 O.s.p., akt. § 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.) s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolaniu odvolateľa nie je možné priznať úspech, keďže napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p..

5. V zmysle aktuálne od 1. júla 2016 účinného § 470 ods. 1 až 4 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej len C.s.p. (1) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti; (2) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom

nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany; (3) na lehoty, ktoré dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona neuplynuli, sa použijú ustanovenia tohto zákona; ak však zákon doteraz ustanovoval lehotu dlhšiu, uplynie lehota až v tomto neskoršom čase; (4) konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo.

6. Ešte pred zaobaraním sa vecnou podstatou problému nastoleného napádaným uznesením a odvolaním proti nemu však v tejto konkrétnej veci vznikla potreba vyriešiť otázku, či za dôvodný možno považovať návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania a predloženie predbežnej otázky SD EÚ - za pomoci mechanizmu vyplývajúceho z čl. 267 ZFEÚ (Zmluvy o fungovaní Európskej únie) a § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. účinného v čase podania návrhu odvolateľa.

7. Podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. (akt. § 162 ods.1 písm. c/ C.s.p.) súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiadá Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy (odkaz poznámkou č. 12 v O.s.p. na čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva).

8. Podľa čl. 267 prvých troch viet ZFEÚ (kam bol po úpravách prenesený čl. 234 pôvodnej Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva) Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať predbežný nález o otázkach, ktoré sa týkajú a) výkladu zmlúv a b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie. Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom a tento súdny orgán usúdi, že rozhodnutie o nej je nevyhnutné pre vydanie jeho rozhodnutia, môže sa obrátiť na Súdny dvor Európskej únie, aby o nej rozhodol; pričom ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie.

9. Podľa čl. 169 ods. 1 ZFEÚ Únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov prispieva k ochrane ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, ako aj k podpore ich práva na informácie, osvetu a vytváranie združení na ochranu ich záujmov. K dosiahnutiu týchto cieľov prispieva Únia prostredníctvom opatrení prijatých podľa článku 114 v kontexte zavŕšenia tvorby vnútorného trhu (ods. 2 písm. a/ tu citovaného ustanovenia), ako aj opatrení, ktoré podporujú, dopĺňajú a sledujú politiku členských štátov (ods. 2 písm. b/). Podľa odseku 3 tu citovaného ustanovenia ZFEÚ potom Európsky parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom a po porade s Hospodárskym a sociálnym výborom prijímajú opatrenia uvedené v odseku 2 písm. b) a napokon podľa odseku 4 opatrenia prijaté podľa odseku 3 nebránia žiadnemu členskému štátu zachovať alebo zaviesť prísnejšie ochranné opatrenia; takéto opatrenia však musia byť zlučiteľné so zmluvami a Komisia o nich bude upovedomená.

10. Navzdory tomu, že nie je dôvod polemizovať o práve účastníka súdneho konania vedeného pred tuzemským súdom podať návrh na prerušenie konania a požiadať o predloženie predbežnej otázky SD EÚ, čo rovnako platí o možnosti vnútroštátneho súdu konanie prerušiť a na SD EÚ sa obrátiť, ak vnútroštátny súd nie je súdom rozhodujúcim v poslednej inštancii a o povinnosti takto postupovať, ak naopak je súdom rozhodujúcim (v podmienkach vnútroštátnej ochrany práv) v poslednom stupni; možnosť, resp. povinnosť vnútroštátneho súdu vyhovieť návrhu na prerušenie konania a predloženie predbežnej otázky SD EÚ tu môže byť len za splnenia ďalšej podmienky zakotvenej priamo v ZFEÚ a to podmienky sformulovanej na úrovni jedného zo základných predpisov Európskej únie tak, že rozhodnutie o predbežnej otázke je pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu nevyhnutné (čiže že bez takéhoto rozhodnutia hrozí, že predpis komunitárneho práva bude použitý vnútroštátnym súdom nekorektne - rozumej v rozpore s výkladom, na ktorý je povolán len SD EÚ a ktorý by mal byť pre všetky vnútroštátne súdy členských štátov Európskej únie jednotný).

11. O taký prípad ale v prejednávanej veci pri dôslednom riadení sa ustanoveniami citovanými zhora, ustanoveniami vnútroštátneho práva SR a napokon i pri dôslednej analýze záverov podopierajúcich súdom prvej inštancie v tejto veci zvolený spôsob rozhodnutia nešlo a ani ísť nemohlo. Z pohľadu opodstatnenosti požiadavky na prerušenie konania a predloženie veci SD EÚ totiž malo význam len

to, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci pri posudzovaní otázky náhrady trov konania tzv. komunitárne právo neaplikoval.

12. Odhliadnuc od skutočnosti, že odvolateľ konkrétnu podobu prejudiciálnej otázky týkajúcej sa jeho trov v spotrebiteľských vzťahoch v tejto veci nenaformuloval, odvolací súd dospel k záveru, že jeho návrhu na prerušenie konania a predloženie predbežnej otázky SD EÚ nie je dôvod vyhovieť, preto takýto návrh zamietol (prvá veta výroku tohto uznesenia).

13. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o náhrade trov konania odvolateľa.

14. Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. (akt. § 255 v spojení s § 251 C.s.p.) účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

15. Práve citované ust. upravuje rozhodovanie o trovách konania skončeného vecným rozhodnutím v prospech jednej strany sporu (k čomu môže dôjsť v tzv. sporovom konaní buď úplným vyhovením žalobe alebo naopak jej úplným zamietnutím), obsahuje vyjadrenie jednej zo zásad vlastnej všetkým rozhodovacím procesom o trovách konania (teda aj rozhodovaniu podľa § 146 ods. 2 O.s.p., akt § 256 ods.1 C.s.p.), ktorou je, že súd prizná len náhradu trov potrebných na účelné bránenie práva, čiže len takých trov, ktoré možno považovať objektívne za vynaložené účelne. Medzi trovy konania s nárokovateľnou náhradou potom zásadne patria i trovy reprezentované odmenou a súvisiacimi náhradami advokátov v súvislosti s poskytovaním právnych služieb ich klientom (účastníkom súdnych konaní), keď tu nepochybne treba súhlasiť s argumentom vedľajšieho účastníka o neodhateľnosti práva na súdnu a inú právnu ochranu. Otázka využitia práva na právnu pomoc advokáta a otázka účelnosti v takejto súvislosti vynakladaných trov sú však otázkami, ktoré majú len čiastočný súvis a ktoré preto nemožno zmiešavať. V každom prípade pri robení záverov o namietanej účelnosti trov konania treba v každom prípade brať do úvahy skutočnosť, či by inak advokátom zastúpený účastník bol v konkrétnej situácii schopný uplatňovať svoje práva aj bez pomoci advokáta, samozrejme za podmienky schopnosti hájenia práv spôsobom zásadne rovnocenným s tým, ako za jeho pomoci.

16. Ak potom odvolací súd má zo svojej skoršej rozhodovacej činnosti vedomosť o postupe niekdajšieho vedľajšieho účastníka (presnejšie advokáta takéhoto účastníka zastupujúceho) spôsobom celkom totožným s tým v prejednávanej veci aj v iných veciach, bolo nevyhnutné dospieť k záveru, že po získaní vedomostí účastníkom, ako účinne a to paušálne v konaní uplatňovať práva, alebo sa brániť a získaní tiež náhrady trov konania, zodpovedajúcej odmene, ktorú musel takýto účastník zaplatiť advokátovi, aby pre neho paušálny vzor vyhotovil, nemôže už byť ďalej účelným vynakladaním prostriedkov na odmeňovanie advokáta za to, aby aj ďalších druhovo totožných veciach robil obsahovo identické podania bez toho, aby tu bol zrejmy aj vklad venovaný argumentácii príznačnej práve pre konkrétnu vec, v ktorej sa zastupuje. Po riadení sa touto úvahou ako i pri nerozhodnosti toho, v ktorom v konaní advokát použil neskôr paušálne uplatňovaný vzor po prvý raz, tak trovy vedľajšieho účastníka nešlo považovať za účelné.

17. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 C.s.p. uznesenie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods.1, 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p., pretože v odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 C.s.p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

19. K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3: 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona číslo 757/2004 Z.z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).